

Amikor az Úr követőiről beszélünk, általában a tizenkét apostolra, esetleg a hetven tanítványra gondolunk, s mindenekelőtt férfiakra. Pedig a Szentírás tanúsága szerint voltak az Úr Jézus követői között nők is. Szent Lukács evangélista szerint voltak nők, akik elkísérték útjaira és gondoskodtak róla [Lk 8,1–3]. Szent Márk pedig azt írja, hogy még a Golgotára is elkísérték, oda, ahová még az apostoloknak sem volt bátorságuk követni Mesterüket [Mk 15,40–41]. A húsvét utáni második vasárnapon a feltámadás első tanúit, a Jézus nyughelyét meglátogatni szándékozó asszonyokat állítja eléünk egyházunk.

Ezek a nők azzal a szándékkal figyelték meg nagypénteken Arimateai Józsefet és Nikodémust – mikor azok eltemették Jézust –, hogy megtudják, hová kell menniük majd a szombat utáni napon, hogy bebalzsamozhassák szeretett Uruk holttestét. Előre eltervezték tehát, hogy bepótolják a temetésnek azt a mozzanatát, amire pénteken már nem volt lehetőségük: hogy a holttestet illatos szerekkel megkenik. Ehhez nagy bátorságra volt szükségük. Legalább akkorára, mint ahhoz, hogy a Golgotára is kövessék Jézust, vagy mint Józsefnek ahhoz, hogy Pilátustól elkérje Jézus testét. Nem mérlegeltek, hogy mi lesz, ha esetleg kérdőre vonják őket. Nem gondoltak arra sem, hogy a sírt őrző katonák esetleg elkergethetik őket. Csupán amiatt aggódtak, hogy ki lesz az, aki elhengeríti a nehéz követ a sír bejárata előtt.

Adni akartak valamit Jézusnak, amiről úgy gondolták, hogy Őt megilleti. Valahogyan ki akarták fejezni iránta érzett szeretetüket, még halála után is. Sőt, ez a gesztus a Jézushoz való hűségüket és ragaszkodásukat is kifejezi. De ugyanígy felismerhető ebből a szándékból a női, anyai gondoskodás. Csupa pozitív jelző és gondolat. De hol van a feltámadásban való hit? Jézus többször is elmondta, hogy fel fog támadni. Mégsem merül föl bennük – vagy legalábbis nem beszélnek arról –, hogy nem találják ott az Úr testét. Igaz, ezt nem róhatjuk föl nekik, hiszen szörnyű dolgot éltek át, és a gyász járta át a szívüket.

Olykor mi is „elfelejtjük”, hogy Krisztus feltámadt. Nem figyelünk arra, hogy meg vagyunk váltva. Főleg akkor, amikor azt érezzük, hogy egy kő áll az utunkban, amit nem tudunk elgörgetni. *Bűnök, betegség, szenvedés, fájdalom.* Pedig éppen ezekben a helyzetekben van a legnagyobb szükségünk arra, hogy erőt merítsünk a feltámadás örömeiből. Szükségünk van arra, hogy ne felejtsünk. Nem azt nem szabad elfelejtenünk, hogy Krisztus elvette az ember életéből a nehéz dolgokat, és így már minden csupa öröm, mert ez nem is igaz. Azt nem szabad szem előtt téveszteni – akár bűnösök vagyunk, akár betegség vagy szenvedés gyötör minket –, hogy Krisztus életét adta értünk.

Mikor az asszonyok meglátják az elhengerített követ, bemennek a sírba, ahol az angyal megmagyarázza nekik, hogy mi történt, és mi a további teendőjük. Erre a kenethozók „kijöttek a sírből és elfutottak, mert félelem és szorongás vett rajtuk erőt. Félelmükben senkinek sem szóltak semmiről.” A bibliakutatók szerint Szent Márk be is fejezi evangéliumát ezzel a verssel. Az utána következő versek – amik leírják a Feltámadott megjelenéseit, az apostolok küldetését és Krisztus mennybemenetelét – már későbbi kiegészítések lehetnek.

Az evangélista a két utolsó mondatában kétszer is leírja, hogy az asszonyokon eluralkodott a félelem. Emiatt a félelem miatt senkinek nem

mondták el, hogy mit láttak és hallottak. Teljesen érthetetlen volt számukra, hogyan tűnt el onnan a kő. Még érthetlenebb volt, hogyan tűnt el Jézus teste a sírből. Az pedig egyenesen sokkolta őket, amikor megpillantották ott az angyalt, aki információkat és utasításokat adott nekik: „*Ne féljete!* Ti a keresztre feszített názáreti Jézust keressetek. Feltámadt, nincs itt! Nézzétek, itt a hely, ahová tették! De siessetek, mondjátok meg tanítványainak...” Ezeknek a szavaknak, valamint az üres sírnak és az angyalnak a látása azt eredményezte, hogy nem mondták el senkinek a feltámadást.

Ha ez valóban így történt, hogy lehet az, hogy mégis tudunk a feltámadásról? Bizonyára később, miután felocsúdtak a félelemből és talán a döbbenetből, elmondták a történeteket a tanítványoknak. Ilyen nagy esemény nem maradhat rejtve. *Nemcsak a kereszténység, hanem az egész emberiség csodája Krisztus feltámadása,* melyről mindenkinek tudnia kell. Az embernek lépten nyomon ezt kell hirdetnie. A húsvéti körmenet is hírüladás: tapasztalhatják, láthatják és hallhatják az eseményt és vele együtt a feltámadás hirdetését még azok is, akik csak „véletlenül” csöppennek bele, mert épp arra visz az útjuk, vagy egy templom közelében laknak. *Húsvét után a kenethozó asszonyok helyett rajtunk a sor, hogy Krisztus feltámadását továbbadjuk.* Azáltal, hogy beszélünk róla, de úgy is, hogy hiteles keresztény életet élünk. Ha mi – és itt most nem csak papokra

gondolok – nem adjuk hitünk legfontosabb pontját mások tudtára, akkor ki fogja megtenni? Biztosan nem azok, akik azért fáradoznak, hogy minél távolabb kerüljenek az Istentől, s nem is azok, akik csak gúnyolódhatnak mindenben, ami a valláshoz, Istenhez köthető.

Az angyal szava ma is érvényes: **Jézus Krisztus előttünk megy...** Előttünk megy, hogy kivezessen minket a bűnből és a gonosz lélek hatalmából. Előttünk megy, hogy nekünk már ne kelljen járatlan úton járnunk. Értünk, a mi érdekünkben megy előttünk, hogy egykor megláthassuk Őt!

MOLNÁR ATTILA

A kenethozó asszonyok vasárnapja

LÉLEK

TEGNAP VELED TEMETKEZTEM EL, KRISZTUS,
VELED ÉBREDEK MA, A FELTÁMADÓVAL:
TEGNAP VELED FÖLFESZÍTETTEM,
DICSŐÍTS MEG ENGEM IS, ÜDVÖZÍTŐ,
A TE ORSZÁGODBANI!